

היו כשירות - לא היו נותנין אותן שם כדי לפסולן בידיים, שמונחות שם עד זמן הביעור ונשרפות.

כשירות היו - כלומר: אפילו לא היה להן פסול גדול כלינה, שהן כבר לשריפה - אפילו הכי, מאחר שאין להם תקנה ליאכל, ואפילו הן עדיין טעונות עיבור צורה - יהיבין להו התם, והיכי דמי - כגון שלא נשחט עליהן הזבח, ויש להן קדושת דמים משהוקדשו, ואין להן היתר עד שישחט עליהן הזבח ויזרק הדם, דלחמי תודה אין קדושין קדושת הגוף אלא בשחיטת הזבח, כדתיניא במנחות: על חלות לחם חמץ יקריב קרבנו על זבח - מלמד שאין הלחם קדוש אלא בזביחת התודה, והאי קדוש - קדושת הגוף קאמר, דהא משעה שאמר הרי (עלי) + מסורת הש"ס: [אלו] + לתודתי חל עליהם שם הקדש, אבל אין קדושות ליפסל בלינה ובטבול יום, ואם נטמאו - נפדין ויוצאין לחולין עד שישחט הזבח עליהן, וכשם שהזבח מקדשן - כך בזריקת הדם ניתרין הם לאכילה כבשר התודה עצמו, דהואיל ותלוין בה הרי היא כמוה, וזריקת הדם מתרת קדשים, דכתיב ודם זבחיך ישפך והדר והבשר תאכל.

אין מביא תודה אחרת - על אותו לחם, ופודין אותו ויוצא לחולין, דלחם גלל תודה, וכיון דהוקבע לזו - פסול לאחרת, אבל בדמים יקח תודה, או לחם תודה אחרת. ואין תודה גלל לחם - שהיא עיקר.

ונפדינהו - דכל זמן שלא קידשו לגופן יש להם פדיון, והואיל ויש להם תקנה בכך - למה אנו מפסידין קדשים?

אלא לעולם שנשחט עליהן הזבח - דשוב אין להם תקנה. ובגון שנשפך הדם - ומיהו, עדיין אינן טעונות שריפה, וצריכות לעבר צורתן, דתנן בכיצד צולין (פסחים פב, א): כל שפסולו בגופו - ישרף מיד, בדם ובבעלים - תעובר צורתו, ויצא לבית השריפה, ואפילו הכי מזלזלין בהו, ויהיבין להו התם.

כמאן - קאמרת דבשחיטה לחודה קדוש גופו, שלא לפדות עוד. שחיטה וזריקה - הן מתירין את הזבח ואת התלוי בו.

מעלין - מעלין אותו מעלה אחת ליקדש בגופו, ואף על פי שאינו נותר עד שתבוא השניה. שתי הלחם של עצרת תלוין בשני בבשי שלמים - דכתיב (ויקרא כג) ושני בבשים בני שנה לזבח השלמים והניף הכהן אותם על לחם הבבורים תנופה לפני ה', וגמרינן להו מלחמי תודה שאין קדושים אלא בזביחתה, במנחות בפרק התכלת.

קדוש - ליפסל ביוצא, ושלא יפדה עוד.

ואינו קדוש - ואינו נותר באכילה, ואף על פי שהבשים עצמן מותרין, דקיימא לן כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן כשירין, אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה, ותניא בפרק שני דביצה (ב, ב): בבשי עצרת ששחטן שלא לשמן - הדם יזרק והבשר יאכל, אינהו הוא דמתאכלי כשלמים בעלמא, אבל לחם כיון דבבשים אין שמן עליהן, דהא לא עלו לשם חובה אלא לשם שלמי נדבה עליהן - מי יתירונו?

כאבוא - בבבא קמא בפרק מרובה (עו, ב). העומד לזרוק - שאינו מחוסר אלא זריקה.

כדוק דמי - לחול עליו כל שם פסול קדשי קדשים, אבל לאישתרוי - לא מישתרי עד דזריק.

אפשר שלא ישפך דמה של אחת מהן והן נפסלות מדקאמר מפני שממהרין משמע דבי"ג מיירי דכולם היו מביאין.

שחטן שלא לשמן ונזרק דמן שלא לשמן - נראה נזרק דמן שלא לשמן לאו דוקא דהוא הדין אם נזרק לשמן.

הלחם קדוש - בהתכלת (מנחות ד' מז): איכא מאן דאמר קדוש לתפוס פדיונו ולא בעי למימר שיצא לחולין אלא תופס פדיונו ואינו יוצא לחולין דאל"כ אכתי תיקשי וליפרקינהו.

כל העומד לזרוק כזרוק דמי - וא"ת זרק דמן שלא לשמן נימא נמי כזרוק דמי ואמאי קאמר רבי אלעזר ב"ר שמעון דאינו קדוש וי"ל כיון שעקרן מלשמן גרע מנשפך הדם ואיגליא מלתא דלא הוי כזרוק בשעת קבלה וקשה דבפרק המנחות והנסכים (מנחות קב.) אמר פיגל בזריקה מטמא טומאת אוכלים לר"ש משום דכל העומד לזרוק כזרוק דמי ודוחק לחלק בין פיגול לשלא לשמו וי"ל דלגביה גופיה דזבח חשיב כזרוק אף על גב דפיגל בזריקה אבל לגבי דברים המתקדשים עם הזבח כגון לחם לא חשיב כזרוק כשנעשה הזריקה שלא בהכשר.

כשירות היו - וא"ת מאחר דכשירות היו אמאי משהין אותן עד שעת איסור וי"ל דהיינו (ברשב"ג) דאמר לעיל (ד' יא): תרומה כל חמש ולחמי תודה כתרומה והיו נוטלים האחרונה בסוף חמש וכן משמע בירושלמי.